

ingsgevoel

geld". Als iemand die de hele dag aan de lopende band staat, of kolen hakt in mijn, of op stukloon mouwen aan- met een naaimachine, beweemt dat in zijn of haar valk om geld gaat, dan kan ik mij dat levendig voorstellen. Maar de beroepsvoetballer, en met name de Ajacied die alles meeheeft om ook de arbeidsvreugde in zijn beroep optimaal te beleven? Hij speelt in het mooist voetballende eiftal, hij behaalt de ene overwinning na de andere, de ene beker na de andere, hij wordt toegejuicht, de mensen roepen hem na op straat en hij staat elke dag wel in de een of andere krant, is het niet in Dedemsvaart dan wel in Kimsjasa.

Telt dat niet meer mee? Kijken ze nooit televisie, zien zij dan nooit die schrijvende documentaires over arbeiders die betaald worden en verder nooit een bedankje krijgen, over het hoofd worden gezien, van wiens bestaan de directeur en de onder-directeur niet eens afweten? En die daar kapot aan gaan? Waarom hoor je zo'n opmerking („Het gaat in ons valk om geld") toch zelden van een acteur die avond-in-nd-uit precies hetzelfde doet? Of de journalist, wiens beroep het stupendste is van alle beroepen, zoals een sterftabel laatst eens uitwees? Er zijn genoeg acteurs die met opzet naar het straattheater of het werktheater gaan, waar ze minder en soms zelfs bijna niets verdienen, maar waar zij wel met plezier werken. Er zijn ook journalisten die liever genoeg nemen met een onder-betaalde baan bij De Groene of de Nieuwe Linie waar zij zich thuisvoelen, dan dat zij enover zouden peinen voor het driedubbele salaris bij Elsevier te gaan werken of bij de Viva.

Uit de uitlatingen van de Ajacieden echter, krijg je de laatste tijd de indruk dat zij nog liever voor f110.000 per jaar in een Oostenrijkse club spelen in de tweede divisie met een sadiest als trainer, 3.000 man op de tribune en elke week een nederlaag, plus nog eens de contractueel vastgelegde eis dat zij tijdens wedstrijden en trainingen schoenen dragen die twee maten te klein zijn, en in hun vrijetijd naar bed moeten met de 240 kilo wegende, twistzieke rechter van de voorzitter, dan dat zij voor f105.000 bij Ajax zouden blijven...

Haventafereel van oud-Staveren

Er zijn weinig gezichten in Friesland die zo sterk zijn veranderd sinds Eade Lutzens in 1783 het behang beschilderde voor de „Nautapleats" te Ypekolsga als het haventafereel op deze prent. Geen wonder, dat een kenner van de Zuidwesthoek een aantal jaren geleden er een voorstelling van de Lemster buitenhaven in meende te zien. Wel, als men weet, dat meer dan de helft van het tafereel (links) niet meer aanwezig is, dan hoeft zo'n vergissing niet te verwonderen. Maar het is Lemmer niet, doch de haven van Staveren. Een enorme zoekplaat, dat well Weg is de houten vuurtoren, weg de daarachter staande molen, weg het huisje daarvoor en ook weg het tichelwerk of panwerk helemaal links. Weg ook — sinds een aantal jaren — de ophaalbrug, die op de achtergrond te zien is. En wat er dan nog overblijft, is ook zodanig veranderd, dat niemand er het tegenwoordige Staveren in zou herkennen. Dat komt natuurlijk ook wel een beetje door de aanleg van de spoorhaven, die de situatie helemaal veranderde. En, in onze tijd, door het dempen van de sluis en het wegnemen van de brug, waarbij men — zo bleek ons bij een vergelijking ter plaatse — niet eens de moeite heeft genomen een tableau van gekleurde tegels met een verhaal over de geschiedenis van de sluis te bergen: het steekt een eind boven de modder uit, waarmee de sluiskolk werd dichtgegooid.

Als men de kaart van 1664 van Staveren (vogelvlucht) er bij neemt, is er overigens van al die gebouwen links ook nog niet veel te zien. Er stond toen alleen maar (net) een korenmolen (van het toen nieuwe type: een stellingmolen) en links van de sluisbrug een niet nader aangeduid gebouw. Geen vuurtoren en een schaarse bebouwing aan de zuidzijde van de haven. Tussen 1664 en 1783 was er dus wel wat veranderd, zoals er tussen 1783 en 1973 ook weer heel wat gewijzigd is. Op de kaart van J. Kuiper (Gemeenteadlas) is de molen met de hele bebouwing verdwenen, maar staat wel op het Noorderhavenhoofd het „Groot Kustlicht" aangegeven, al is het niet zeker, dat dit toen nog dezelfde gedaante had als in 1783. Een gebouw is nu nog te herkennen, al is het ook van uiterlijk sterk veranderd: het hoge huis rechts, waar een kofschip voor de wal ligt. Dit is de voorloper van het huidige hotel „De Vrouwe van Stavoren", maar het torentje daarachter rechts op de prent is moeilijk te herkennen. Het kan de na 1844 afgebroken toren (die daarvoor door de marine als baken werd onderhouden) niet zijn, want die stond niet op deze plaats, maar veel meer — van het standpunt van de schilder gezien — rechts. (Ter toelichting: de rechte strepen op de foto zijn de omtrekken van de deur in de „behangmuur"!)

Leeuwarder Courant 25/6 '73

Caravan-Expositie
Touwcafé
De Roock, Hilt
Autobedrijf Louwes en v.
d. Kloek, Compagnonsweg
43, Havenswoud, Appel-
schma, Financ. zonder aan-
bet. Tel. 05162 - 1353 of
05160 - 2669.
Touwcafé, Hilt, 1970.
Staverens.

